

Prezidents Tomass S. Monsons

Pateicības dievišķā dāvana

Pateicīga sirds veidojas caur pateicības izteikšanu mūsu Debesu Tēvam par Viņa svētībām un apkārtējiem cilvēkiem par to, ko viņi ienes mūsu dzīvē.

Šī bija brīnišķīga sesija. Kad es tiku iecelts par Baznīcas prezidentu, es teicu: „Vienu uzdevumu es ņemšu sev. Es būšu Tabernakla kora padomdevējs.” Es ļoti lepojos ar savu kori!

Mana māte par mani reiz teica: „Tomij, es ļoti lepojos ar visu, ko tu esi paveicis. Taču man tev ir viena piezīme. Tev vajadzēja turpināt mācīties klavierspēli.”

Tad es piegāju pie klavierēm un nospēlēju viņai vienu skaņdarba fragmentu: „Nu, mēs ejam, [nu, mēs ejam] uz dzimšanas dienas svinībām.”¹ Tad es viņu noskūpstīju uz pieres, un viņa apskāva mani.

Es mēdzu domāt par viņu. Es arī mēdzu domāt par savu tēvu. Es arī aizdomājos par visiem tiem Augstākajiem pilnvarotajiem, kuri ir iespaidojuši mani, kā arī par citiem, ieskaitot atraitnes, kuras es apmeklēju — visas 85 — dažreiz nesot cāli cepšanai, dažreiz nedaudz kabatas naudas.

Vienu no viņām es vienreiz

apmeklēju kādā vēlā vakarā. Bija pusnakts, es ienācu aprūpes namā, un administrators teica: „Esmu pārlicināts, ka viņa ir aizmigusi, bet viņa man lika noteikti viņu pamodināt, jo viņa teica: „Es zinu, ka viņš atnāks.”

Es satvēru viņas roku; viņa nosauca mani vārdā. Viņa bija pilnīgi pamodusies. Viņa piespieda manu roku pie savām lūpām un teica: „Es zināju, ka tu atnāksi.” Kā gan es varētu neatnākt?

Skaista mūzika mani šādi iespaido.

Mani mīlotie brāļi un māsas, mēs esam dzirdējuši iedvesmotus patiesības, cerības un mīlestības vēstījumus. Mūsu domas ir vērsušās pie Viņa, kurš izpirka mūsu grēkus, kurš mums parādīja, kā jādzīvo un kā jālūdz, un kurš ar Savu rīcību uzskatāmi parādīja kalpošanas svētības — patiesi mūsu Kungs un Glābējs, Jēzus Kristus.

Lūkas grāmatas septiņpadsmitajā nodaļā mēs lasām par Viņu:

„Un notika ceļā uz Jeruzālemi, Viņš gāja vidū caur Samariju un

Galileju un iegriezās kādā ciemā.

Te Viņam pretim nāca desmit spitālīgi vīri, tie apstājās no tālienes un paceltā balsī sauca: „Jēzu, Meistar, apžēlojies par mums!”

Un Viņš, tos ieraudzījis, tiem sacīja: „Ejiet, rādaities priesteriem!” Un notika, ka tie aizejot ceļā kļuva veseli.

Tad viens no tiem, redzēdams, ka viņš kļuvis vesels, griezās atpakaļ un skaļā balsī Dievu slavēja,

nometās uz sava vaiga pie Viņa kājām un pateicās Viņam. Un tas bija samarietis.

Tad Jēzus griezās pie tā un sacīja: „Vai visi desmit nav kļuvuši veseli? Kur tad tie deviņi?”

Vai cits neviens nav atradies, kas būtu griezies atpakaļ un Dievam godu devis, kā vien šis cittautietis?”

Un Viņš tam sacīja: „Celies, ej! Tava ticība tev ir palīdzējusi.”²

Caur dievišķu iejaukšanos tie, kuri bija spitālīgi, tika paglābti no nežēlīgas, lēnas nāves un viņiem tika dota jauna iespēja dzīvot. Viens, kurš izteica pateicību, izpelnījās Meistara svētību, deviņi, kuri izrādīja nepateicību, izpelnījās Viņa vilšanasos.

Mani brāļi un māsas, vai mēs atceramies pateikties par svētībām, kuras mēs saņemam? Sirsnīga pateicības paušana mums palīdz ne tikai apzināties savas svētības, tā arī atver debesu vārtus un palīdz mums sajust Dieva mīlestību.

Mans dārgais draugs prezidents Gordons B. Hinklijs teica: „Kad jūs dzīvojat ar pateicību, jūs nedzīvojat ar augstprātību, ar bažām vai egoismu; jūs dzīvojat ar pateicības garu, kas jums ir piemērots un svētīs jūsu dzīvi.”³

Mateja grāmatā Bībelē ir vēl viens pieraksts par pateicību, šoreiz kā Glābēja izpausme. Kad Viņš trīs dienas bija ceļojis tuksnesī, vairāk nekā 4 000 cilvēku sekoja un ceļoja kopā ar Viņu. Viņš iežēlojās par viņiem, jo viņi nebija ēduši visas trīs dienas. Tomēr Viņa mācekļi šaubījās: „Kur lai ņemam šeit tuksnesī tik daudz maizes, lai paēdinātu tādu pulku ļaužu?” Līdzīgi daudziem no mums, mācekļi redzēja tikai to, kā trūka.

Jēzus tiem sacīja: „Cik jums ir maizes?” [Mācekļi] atbildēja: „Septiņas un kāds mazums zivtiņu.”

Un Viņš lika ļaudīm apsēsties zemē,

ņēma tās septiņas maizes un tās zivis, *pateicās*, pārlauza un deva tās mācekļiem un mācekļi ļaudīm.”

Ievērojiet, ka Glābējs pateicās par to, kas viņiem bija, — un tad notika brīnums. „Un viņi ēda un paēda, un no atlikušām druskām salasīja septiņus grozus pilnus.”⁴

Mēs visi esam pieredzējuši brīžus, kad mēs koncentrējamies uz to, kā mums pietrūkst, nevis uz savām svētībām. Grieķu filozofs Epiktēts teica: „Gudrs ir tas cilvēks, kurš neskumst pēc tā, kā viņam nav, bet priecājas par to, kas viņam ir.”⁵

Pateicība ir dievišķs princips. Tas Kungs caur atklāsmi, dotu pravietim Džozefam Smitam, paziņoja:

„Tev būs pateikties Tam Kungam, tavam Dievam, visās lietās. . . .

Un nekā cilvēks neaizvaino Dievu, jeb ne pret vienu Viņa dusmas nav iedegušās, kā vien pret tiem, kas neatzīst Viņa roku visās lietās un neklausā Viņa pavēlēm.”⁶

Mormona Grāmatā ir teikts, lai mēs „ik dienas dzīvotu, pateicoties par tām daudzajām žēlastībām un svētībām, kuras [Dievs] dāvājis.”⁷

Neatkarīgi no mūsu apstākļiem, katram no mums ir daudz kas, par ko būt pateicīgiem, ja vien mēs apstāsimies un padomāsim par savām svētībām.

Šis ir brīnišķīgs laiks, lai dzīvotu uz Zemes. Kaut arī mūsdienā pasaulē ir daudz kā nepareiza, ir arī daudz kas

pareizs un labs. Ir veiksmīgas laulības, vecāki, kuri mīl savus bērnus un upurējas viņu labā, draugi, kuri rūpējas par mums un palīdz mums, skolotāji, kuri māca. Mūsu dzīves tiek svētītas neskaitāmos veidos.

Mēs varam iedvesmot sevi un arī citus, kad mēs atsakāmies uzturēties negatīvu domu sfērā un rosinām savās sirdīs pateicības attieksmi.

Ja nepateicība tiek ierindota starp nopietnākajiem grēkiem, tad pateicība ieņem savu vietu starp cildenākajiem tikumiem. Kāds ir teicis, ka „pateicība ir ne tikai augstākais no tikumiem, bet arī visu pārējo tikumu māte”.⁸

Kādā veidā mēs varam rosināt savās sirdīs pateicības attieksmi? Prezidents Džozefs F. Smits, sestais Baznīcas prezidents, sniedza atbildi. Viņš teica: „Pateicīgs cilvēks pasaulē saskata ļoti daudz ko, par ko būt pateicīgam, un ar viņu labais ņem virsroku pār ļauno. Mīlestība pārspēj greisirdību, un gaisma padzen tumsu no viņa dzīves.” Viņš turpināja: „Lepnība izposta mūsu pateicību un tās vietā novieto savtīgumu. Cik gan laimīgi mēs jutāmies pateicīgas un mīlošas dvēseles klātbūtnē, un cik gan uzmanīgiem mums jābūt, lai ar lūgšanām pilnas dzīves palīdzību veidotu pateicības pilnu attieksmi pret Dievu un cilvēkiem!”⁹

Prezidents Smits mums saka, ka lūgšanu pilna dzīve ir atslēga uz pateicības izkopšanu.

Vai materiālās lietas dara mūs laimīgus vai pateicīgus? Iespējams, tikai uz brīdi. Tomēr tās lietas, kas sniedz dziļu un paliekošu laimi un pateicību, ir lietas, ko nevar nopirkt par naudu: mūsu ģimenes, evaņģēlijs, labi draugi, mūsu veselība, mūsu spējas, mīlestība, ko mēs saņemam no apkārtējiem cilvēkiem. Diemžēl tās ir dažas no lietām, kuras mēs sev ļaujam pieņemt kā pašas par sevi saprotamas.

Angļu rakstnieks Oldess Hakslijs rakstīja: „Vairumam cilvēku piemīt gandrīz neierobežotas spējas pieņemt lietas kā pašas par sevi saprotamas.”¹⁰

Mēs bieži kā pašus par sevi

saprotamus pieņemam tos cilvēkus, kuri visvairāk pelnījuši mūsu pateicību. Negaidīsim, līdz būs pārāk vēlu, lai mēs izteiktu šo pateicību. Runājot par zaudētajiem tuviniekiem, kāda sieviete pauda savu nožēlu šādi: „Es atceros tās laimīgās dienas un bieži vēlos, kaut varētu paust mirušo ausīs pateicību, kas viņiem pienācās dzīves laikā un ko viņi tik reti saņēma.”¹¹

Tuvinieku zaudēšana gandrīz nenovēršami raisa mūsu sirdīs kādu nožēlu. Mazināsim šādas sajūtas, cik tas ir mūsu spēkos, bieži paužot savu mīlestību un pateicību viņiem. Nekad nevar zināt, cik drīz tas būs par vēlu.

Pateicīga sirds rodas, paužot pateicību mūsu Debesu Tēvam par Viņa svētībām un apkārtējiem cilvēkiem par visu, ko viņi sniedz mūsu dzīvē. Tas prasa apzinātu piepūli — vismaz līdz brīdim, kad mēs esam patiesi apguvuši un attīstījuši pateicības attieksmi. Nereti mēs jutāmies pateicīgi un *grasāmie* paust savu pateicību, taču aizmirstam to izdarīt vai vienkārši to neizdarām. Kāds ir teicis, ka „pateicības sajūšana un nepaušana ir kā dāvanas iesaiņošana un tās neiedošana”.¹²

Kad mēs saskaramies ar izaicinājumiem un problēmām savā dzīvē, nereti mums ir grūti koncentrēties uz savām svētībām. Tomēr, ja mēs pietiekami uzcītīgi meklēsim un pietiekami rūpīgi raudzīsimies, mēs spēsim sajūst un apzināties, cik gan daudz mums ir dots.

Es dalīšos ar jums stāstā par kādu ģimeni, kura spēja rast svētības nopietnu izaicinājumu laikā. Tas ir stāsts, ko es izlasīju pirms daudziem gadiem un esmu to saglabājis tā vēstījuma dēļ. To uzrakstīja Gordons Grīns, un tas bija iespiests kāda Amerikas žurnāla numurā pirms vairāk nekā piecdesmit gadiem.

Gordons stāsta, kā viņš uzauga kādā fermā Kanādā, kur viņam un viņa brāļiem un māsām pēc skolas bija jāsteidzas uz mājām, kamēr citi bērni spēlēja bumbu un devās peldēties. Tomēr viņu tēvs spēja viņiem palīdzēt saprast, ka viņu darbs ir kaut

kā vērts. Tas īpaši pierādījās pēc ražas novākšanas, kad ģimene svinēja Pateicības dienu, jo tajā dienā viņu tēvs pasniedza viņiem lielu dāvanu. Viņš veica inventarizāciju visā, kas viņiem piederēja.

Pateicības dienas rītā viņš aizveda tos uz pagrabu, kur bija mucas ar āboliem, kastes ar bietēm, smiltīs ierakti burkāni, un kartupeļu maisu grēdas, kā arī zirņi, kukurūza, pākšu pupas, žeļejas, zemeņu un citi ievārījumi, kas piepildīja pagrabu plauktus. Viņš lika bērniem visu rūpīgi saskaitīt. Tad viņi devās uz klēti un rēķināja, cik daudz tonnu siena tur ir un cik daudz bušeļu graudu ir noliktavā. Viņi saskaitīja govīs, cūkas, vistas, tītarus un zosis. Viņu tēvs teica, ka viņš vēlas uzziņāt savu krājumu apmērus, taču viņi zināja, ka patiesībā viņš vēlējas, lai viņi saprastu tajā svētku dienā, cik bagātīgi Dievs ir viņus svētījis un atalgojis par visām viņu darba stundām. Beidzot, kad viņi apsēdās pie mielasta, ko bija pagatavojusi viņu māte, viņi tiešām spēja apzināties savas svētības.

Gordons tomēr norādīja, ka Pateicības diena, ko viņš atcerējās ar vislielāko pateicību, bija gadā, kad viņiem likās, ka nav nekā, par ko būt pateicīgiem.

Gads iesākās labi — viņiem bija siena krājumi, daudz sēklu, četri sivēnu metieni; un viņu tēvam bija mazliet atlicināta nauda, lai kādu dienu viņš varētu atļauties iegādāties siena ķīpu krāvēju — brīnišķīgu mašīnu, par kuru daudzi fermeri tikai sapņoja. Tas bija gads, kad viņu pilsetā tika ievilkta elektrība — tomēr ne viņu mājā, jo viņi to nevarēja atļauties.

Kādu vakaru, kad Gordona māte veica lielo veļas mazgāšanu, iesaitījās viņa tēvs un, pienācis pie veļas dēļa, lūdza savai sievai iet atpūsties un paadīt. Viņš teica: „Tu vairāk laika pavadi mazgājot veļu nekā gulot. Vai, tavuprāt, mums nevajadzētu kļūt pieļāvīgākiem un ievilkst elektrību?” Kaut arī esot pacilātā garastāvoklī par šo iespēju, viņa apraudājās, domājot par siena ķīpu krāvēju,

ko nevarēs iegādāties.

Tā nu tajā gadā elektrības līnija tika ievilkta līdz viņu mājai. Lai arī tas nebija nekas moderns, viņi iegādājās veļas mazgājamo mašīnu, kas visu dienu darbojās pati, un spīdošas gaismas spuldzes, kas šūpojās pie visiem griestiem. Lukturus vairs nevajadzēja uzpildīt ar eļļu, nevajadzēja vairāk izgatavot degļus, ne arī tītīt nokvēpušo dūmvadu. Lukturi klusi tika nolikti bēniņos.

Elektrības ievilkšana viņu fermā bija gandrīz pēdējā labā lieta, kas viņiem tajā gadā notika. Tiklīdz kā viņu graudaugi sāka spraukties cauri zemei, sākās lietavas. Kad lietus beidzot mitējās, nebija palicis neviens augs. Viņi sēja no jauna, taču atkal lietavas sasita graudaugus zemē. Viņu kartupeļi sapuva dubļos. Viņi pārdeva dažas govīs un visas cūkas, un citus mājlopus, ko viņi sākotnēji bija domājuši paturēt, saņemot par tiem ļoti mazu samaksu, jo ikvienam bija jārikojas tāpat. Viss, ko viņi novāca tajā gadā, bija daži rāceņi, kas kaut kādā veidā bija pārcietuši vētras.

Tad pienāca Pateicības diena. Māte teica: „Vairāk labāk šogad par to aizmirsīsim. Mums pat nav palikusi neviena zoss.”

Tomēr Pateicības dienas rītā Gordona tēvs parādījās ar savvaļas trusi un palūdza savai sievai to pagatavot. Negribot viņa ķērās klāt, norādot, ka tas prasīs ilgu laiku, lai izceptu šādu sikstu gaļu. Kad tas galu galā tika uzlikts uz galda kopā ar dažiem rāceņiem, kas bija pārcietuši sliktos laika apstākļus, bērni atsacijās ēst. Gordona māte raudāja, un tad viņa tēvs izdarīja ko savādu. Viņš uzkāpa bēniņos, paņēma eļļas lukturi, uzlika to atpakaļ uz galda un iedezināja to. Viņš lika bērniem izslēgt elektrisko apgaismojumu. Kad tur atkal bija tikai lukturis, viņi tikko kā spēja noticēt, ka agrāk bija tik tumšs. Viņi brīnījās, kā viņi vispār kaut ko spēja saskatīt bez spožajām gaismām, kas bija iespējamās, pateicoties elektrībai.

Ēdiens tika svētīts, un ikviens ēda. Kad vakariņas bija apēstas, viņi visi

klusī sēdēja. Gordons rakstīja:

„Vecā luktura blāvajā gaismā mēs atkal sākām skaidri redzēt. . . .

Tā bija garšīga maltīte. Trusis garšoja pēc tītara, un rāceņi bija garšīgākie, kādus mēs varējām atminēties. . . .

. . . Mūsu mājas . . . , par spīti trūkumam, bija ļoti bagātas.”¹³

Mani brāļi un māsas, paust pateicību ir laipni un godājami, rīkoties pateicīgi ir dāsnī un cildeni, taču vienmēr dzīvot ar pateicību savās sirdīs nozīmē pieskarties debesīm.

Šī rīta nobeigumā mana lūgšana ir, lai papildus visam citam, par ko mēs esam pateicīgi, mēs allaž domātu par savu pateicību mūsu Kungam un Glābējam, Jēzum Kristum. Viņa brīnišķīgais evaņģēlijs sniedz atbildes uz dzīves lielākajiem jautājumiem: No kurienes mēs nākam? Kādēļ mēs esam šeit? Kurp dosies mūsu gari, kad mēs nomirsim? Šis evaņģēlijs tiem, kas dzīvo tumsībā, sniedz dievišķas patiesības gaismu.

Viņš mūs mācīja, kā lūgt. Viņš mūs mācīja, kā dzīvot. Viņš mūs mācīja, kā mirt. Viņa dzīve ir mīlestības mantojums. Slimos Viņš dziedināja, nomāktos Viņš uzmundrināja, grēciniekus Viņš izglāba.

Galu galā Viņš palika viens. Daži apustuļi šaubījās, viens Viņu nodeva. Romiešu kareivji caurdūra Viņa sānu. Dusmīgs pūlis atņēma Viņa dzīvību. No Golgātas kalna vēl atskan Viņa līdzjutīgie vārdi: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.”¹⁴

Kas bija šis „vīrs, kam nebija svešas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās”?¹⁵ „Kas ir šis godības Ķēniņš,”¹⁶ kungu Kungs? Viņš ir mūsu Meistars. Viņš ir mūsu Glābējs. Viņš ir Dieva Dēls. Viņš ir mūsu pestīšanas gādnieks. Viņš mācīja: „Nāciet Man līdzī.”¹⁷ Viņš pamāca: „Ej un dari tu arī tāpat.”¹⁸ Viņš lūdza: „Turiet Manas pavēles.”¹⁹

Sekosim Viņam. Līdzināsimies Viņa paraugam. Paklausīsim Viņa vārdiem. Tā darot, mēs sniegsim Viņam pateicības dievišķo dāvanu.

Mana sirsnīgā, dziļi izjustā lūgšana ir, lai mēs savās personīgajās dzīvēs

varētu atspoguļot šo brīnumaino pateicības tikumu. Kaut tas iespiestos mūsu dvēselēs tagad un mūžīgi. Svētajā Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Džons Tompsons, „Birthday Party,” *Teaching Little Fingers to Play* (1936), 8. lpp.
2. Lūkas 17:11–19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 250. lpp.
4. Skat. Mateja 15:32–38; izcēlums pievienots.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, tulk. Džordžs Longs (1888), 429. lpp.
6. Mācība un Derības 59:7, 21.
7. Almas 34:38.
8. Cicerons, *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, atlasījis H. L. Menkens (1942), 491. lpp.
9. Džozefs F. Smits, *Gospel Doctrine*, 5. izd. (1939), 263. lpp.
10. Oldess Hakslis, *Themes and Variations* (1954), 66. lpp.
11. Viljams H. Deivjes, *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), 4. lpp.
12. Viljams Artūrs Vords, apkop. Alens Kleins, *Change Your Life!* (2010), 15. lpp.
13. Adaptēts no H. Gordona Grīna, „The Thanksgiving I Don't Forget,” *Reader's Digest*, 1956. g. nov., 69.–71. lpp.
14. Lūkas 23:34.
15. Jesajas 53:3.
16. Psalmi 24:8.
17. Mateja 4:19.
18. Lūkas 10:37.
19. Jāņa 14:15.

Mācības mūsdienām

Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības sanāksmes katra mēneša ceturtajā svētdienā tiks veltītas tēmai „Mācības mūsdienām”. Katru stundu var sagatavot no vienas vai vairākām runām no iepriekšējās vispārējās konferences. Stabu un apgabalu prezidenti var izvēlēties, kuras runas izmantot, vai arī viņi var šo atbildību piešķirt bīskapiem un draudžu prezidentiem. Vadītājiem vajadzētu uzsvērt, ka ir svarīgi, lai Melhisedeka priesterības brāļi un Palīdzības biedrības māsas attiecīgajā svētdienā studētu tās pašas runas.

Tie, kas apmeklē ceturtais svētdienas stundas, tiek mudināti studēt un ņemt līdzi uz klasi jaunāko vispārējās konferences žurnāla izdevumu.

leteikumi, kā no runām sagatavot stundu

Lūdziet, lai ar jums būtu Svētais Gars, kad jūs studējat un mācāt

runu/runas. Jūs varat sajukt vīlinājumu sagatavot stundu, izmantojot citus materiālus, taču apstiprinātā mācību programmā ir ietvertas konferences runas. Jūsu uzdevums ir palīdzēt citiem mācīt un dzīvot pēc evaņģēlija, kā tas ir mācīts iepriekšējā Baznīcas vispārējā konferencē.

Pārskatiet runu/runas, meklējot principus un mācības, kas atbilstu klases dalībnieku vajadzībām. Meklējiet arī stāstus, Rakstu pantus un izteikumus no runas/runām, kas palīdzēs jums mācīt šīs patiesības.

Sagatavojiet plānu, kā mācīt principus un mācības. Jūsu plānam vajadzētu ietvert jautājumus, kas palīdzētu nodarbības dalībniekiem:

- Atrast runā/runās principus un mācības.
- Domāt par to nozīmi.
- Dalīties izpratnē, domās, pieredzē un liecībās.
- Pielietot šos principus un mācības savā dzīvē.

MĒNEŠI	CETURTĀS SVĒTDIENAS STUNDAS MATERIĀLI
2010. g. novembris– 2011. g. aprīlis	Runas, kas publicētas 2010. gada novembra <i>Liahonā</i> *
2011. g. maijs– 2011. g. oktobris	Runas, kas publicētas 2011. gada maija <i>Liahonā</i> *

*Šīs runas (daudzās valodās) ir pieejamas conference.lds.org.

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
Otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Par to, kas ir vissvarīgākais

Ja dzīves un tās steidzīgā tempa un daudzo stresu dēļ jums ir grūtības sajūst prieku, tad, iespējams, tagad ir īstais brīdis, lai koncentrētos uz to, kas ir vissvarīgākais.

Tas ir ievērojami, cik daudz mēs varam mācīties par dzīvi, pētot dabu. Piemēram, zinātnieks var raudzīties uz koku gredzeniem un veikt uz zināšanām balstītus pieņēmumus par klimatiskajiem un augšanas apstākļiem pirms simtiem un pat tūkstošiem gadu. Viena no lietām, ko varam mācīties, pētot koku augšanu, ir tā, ka ideālos apstākļos koki aug ar normālu ātrumu. Tomēr laikā, kad augšanas apstākļi nav ideāli, koki palēnina savu augšanu un velta enerģiju pamatelementiem, kas nepieciešami izdzīvošanai.

Šajā brīdī daži no jums varbūt domā: „Tas viss ir ļoti jauki un labi, bet kāds tam ir sakars ar lidmašīnas vadīšanu?” Labi, ļaujiet man jums pastāstīt.

Vai jūs kādreiz esat bijuši lidmašīnā un piedzīvojuši turbulenci? Visbiežākie iemesli turbulencei ir pēkšņa gaisa kustības maiņa, kas liek lidmašīnai šūpoties, novirzīties no kursa un sasvērties. Lai gan lidmašīnas ir veidotas, lai izturētu daudz lielāku turbulenci nekā to, ar kādu tā varētu saskarties parastā

lidojumā, tik un tā turbulence var būt mulsinoša pasažieriem.

Kā jūs domājat, ko dara piloti, kad viņi saskaras ar turbulenci? Jauns pilots varētu padomāt, ka ātruma palielināšana ir laba stratēģija, jo tas viņus ātrāk izvedīs no turbulences. Taču tā var izrādīties kļūda. Profesionāls pilots saprot, ka ir optimāls ātrums, ar kādu šķērsot turbulenci, kas samazinās tās negatīvo ietekmi. Un visbiežāk tas nozīmē samazināt ātrumu. Tas pats princips ir attiecināms arī uz „guļošajiem policistiem” uz ceļa.

Tādējādi labs padoms, kad piedzīvojam pretestību, ir mazliet piebremzēt, nostabilizēt kursu un koncentrēties uz būtisko.

Mūsdienu dzīves temps

Šī ir vienkārša, bet izšķiroša mācībā, kas jāapgūst. Tas var šķist loģiski, runājot par kokiem vai turbulenci, bet pārsteidzoši, cik viegli ir ignorēt šo mācību, kad šie principi ir jāpielieto mūsu pašu dzīvē. Kad ceļas

stresa līmenis, kad parādās ciešanas, kad satriec traģēdija, pārāk bieži mēs mēģinām ieturēt to pašu neprātīgo tempu vai pat to paātrināt, domājot, ka, jo vairāk mēs palielināsim tempu, jo labāk mēs no tā visa izklūsim.

Viena no mūsdienu dzīves raksturiezīmēm šķiet ir tāda, ka mēs kustamies uz priekšu ar arvien straujāk pieaugošu ātrumu, neskatoties uz turbulenci vai šķēršļiem.

Būsim godīgi, ir diezgan viegli būt aizņemtiem. Mēs visi varam izdomāt uzdevumus, kas piepildīs mūsu dienas plānus. Daži pat iedomājas, ka viņu pašvērtējums ir atkarīgs no viņu darāmo lietu saraksta. Viņi aizpilda savu brīvo laiku ar sanāksmju un nenožīmīgu lietu sarakstiem — pat stresa un noguruma laikā. Tādēļ, ka viņi nepamatoti sarežģī savu dzīvi, viņi bieži jūt pieaugošu neapmierinātību, mazāk prieka un pārāk maz nozīmes savā dzīvē.

Ir skumji, ka jebkura vērtība, kad tā ir pārspīlēta, var kļūt par grēku. To noteikti var attiecināt uz mūsu dienu pārslogošanu. Ir brīdis, kad panākumi kļūst par smagu nastu un ambīcijas par dzirnu akmeni pie kakla.

Kāds ir risinājums?

Gudrie saprot un pielieto mācības par koku gredzeniem un gaisa turbulenci. Viņi pretojas kārdinājumam tikt notvertiem ikdienas dzīves neprātīgajā skrējienā. Viņi seko padomam, ka „dzīvē ir kas vairāk nekā tās ātruma palielināšana”.¹ Īsāk sakot, viņi koncentrējas uz to, kas ir vissvarīgākais.

Elders Dalins H. Ouks nesenaajā Vispārējā konferencē mācīja: „Mums ir jāatturas no dažām labām lietām, lai izvēlētos citas, kas ir labākas vai

vislabākās, jo tas attīsta ticību Tam Kungam, Jēzum Kristum, un stiprina mūsu ģimenes.”²

Labāko lietu meklējums nenovēršami ved pie Jēzus Kristus evaņģēlija pamatprincipiem — pie vienkāršām un skaistām patiesībām, kuras mums atklāj rūpju pilnais, mūžīgais un visu zinošais Debesu Tēvs. Šis pamatmācības un principi, lai gan pietiekami vienkārši, lai tos saprastu bērns, sniedz atbildes uz vissarežģītākajiem dzīves jautājumiem.

Vienkāršībā ir spēks un skaidrība, kuru mēs dažreiz nenovērtējam savās slāpēs pēc sarežģītiem risinājumiem.

Piemēram, neilgu laiku pēc tam, kad astronauti un kosmonauti iegāja Zemes orbitā, viņi atklāja, ka pildspalvas kosmosā nedarbojas. Un tā daži ļoti gudri cilvēki devās risināt šo problēmu. Tas prasīja tūkstošiem stundu un miljoniem dolāru, bet galu galā viņi izstrādāja pildspalvu, kas varēja rakstīt jebkurā vietā, jebkurā temperatūrā un gandrīz uz jebkuras virsmas. Bet kā tika galā astronauti un kosmonauti, kamēr šī problēma tika atrisināta? Viņi vienkārši lietoja zīmuli.

Leonardo da Vinči ir sacījis, ka „vienkāršība ir augstākā gudrība”.³ Kad mēs paskatāmies uz laimes ieceres, pestīšanas ieceres pamatprincipiem, mēs varam atpazīt un novērtēt mūsu Debesu Tēva gudrības eleganci un skaistumu tās skaidrībā un vienkāršībā. Tātad, dzīvošana tā, kā Viņš vēlas, ir mūsu gudrības sākums.

Pamatprincipu spēks

Tiek stāstīts, ka leģendārajam amerikāņu futbola trenerim Vinsam Lombardi bija rituāls, kuru viņš izpildīja treniņu pirmajā dienā. Viņš paņēma futbola bumbu, parādīja to sportistiem, kuri bija spēlējuši šo sporta veidu daudzus gadus, un teica: „Kungi, . . . šis ir futbols!” Viņš runāja par bumbas izmēru un formu, kā to var spert, nest vai piespēlēt. Viņš aizveda komandu uz tukšu laukumu un teica: „Šis ir futbola laukums”. Viņš izvadāja viņus pa laukumu, aprakstīja tā izmērus, formu un noteikumus, kā tiek spēlēta spēle.⁴

Šis treneris zināja, ka pat šie pieredzējušie spēlētāji un patiesi arī komanda varēja kļūt izcili tikai tad, ja viņi bija meistarīgi pamatelementos. Viņi varēja pavadīt savu laiku, izmēģinot sarežģītus spēles manevrus, bet, kamēr viņi nebija meistarīgi spēles pamatelementos, viņi nekad nekļūtu par čempionu komandu.

Es domāju, ka lielākā daļa no mums intuitīvi saprot, cik svarīgi ir pamatprincipi. Tikai dažkārt mūsu uzmanību novērš tik daudz lietu, kas šķiet vilinošākas.

Drukāti materiāli, dažādi mediju avoti, elektroniski līdzekļi un ierīces — visi ir noderīgi, ja tiek pareizi lietoti, — var kļūt kaitīgi uzmanības novērsēji vai nežēlīgas izolācijas kameras.

Tomēr starp lielu daudzumu balsīm un izvēlēm pazemīgais Cilvēks no Galilejas stāv, gaidot ar izstieptām rokām. Viņš pauž vienkāršu vēstījumu: „Nāc Man līdz”.⁵ Un Viņš nerunā spēcīgā mikrofonā, bet klusā, lēnā balsī.⁶ Ir tik viegli pamata evaņģēlija vēstījumam pazust informācijas plūdus, kas mūs apņem no visām pusēm.

Svētie Raksti un dzīvo praviēši vārdi uzsver evaņģēlija pamatprincipus un mācības. Iemesls, kāpēc mēs atgriežamies pie šiem pamatprincipiem, pie vienkāršām mācībām, ir tāds, ka tie ir vērti uz dziļas patiesības nozīmi. Tās ir durvis uz pieredzi ar iedvesmojošu svarīgumu, kas pretējā gadījumā būtu ārpus mūsu sapratnes spējām. Šie vienkāršie pamatprincipi ir atslēga, lai dzīvotu harmonijā ar Dievu un cilvēku. Tie ir atslēgas uz Debesu logu atvēršanu. Tie ved mūs uz mieru, prieku un sapratni, kuru Debesu Tēvs ir apsolījis Saviem bērniem, kas dzird un paklausa Viņam.

Mani dārgie brāļi un māsas, mēs darītu pareizi, mazliet samazinot tempu, ejot uz priekšu ar optimālu ātrumu, kas piemērots mūsu apstākļiem, koncentrējoties uz to, kas ir svarīgs, paceļot savas acis un patiesi ieraugot tās lietas, kas ir vissvarīgākās. Paturēsim prātā tos pamatpriekšrakstus, kurus mūsu Debesu Tēvs ir devis Saviem bērniem, kas radīs pamatu bagātai

un auglīgai mirstīgai dzīvei ar mūžīgās laimes apsolījumiem. Tie mums mācīs, lai „viss tiktu darīts gudrībā un kārtībā, jo nav nepieciešams, lai [mēs] skrietu ātrāk, nekā [mēs spējam, bet] ir vajadzīgs, lai [mēs būtu uzcītīgi] un tādējādi [iegūtu] balvu.”⁷

Brāļi un māsas, uzcītīgi darot to, kas ir vissvarīgākais, mēs tiksim aizvesti pie pasaules Pestītāja. Tāpēc „mēs runājam par Kristu, mēs priecājamies par Kristu, mēs sludinām par Kristu, mēs pravietojam par Kristu, lai mēs varētu zināt, pie kura avota meklēt savu grēku piedošanu”.⁸ Mūsdienu dzīves sarežģītībā, apjukumā un steigā, tas ir tas „vēl [pārākais] ceļš”.⁹

Tātad — kas ir galvenais?

Vēršoties pie mūsu Debesu Tēva un tiecoties pēc Viņa gudrības attiecībā uz to, kas ir vissvarīgākais, mēs atkal un atkal mācāmies par četru būtiskāko attiecību nozīmi: par attiecībām ar mūsu Dievu, ar mūsu ģimenēm, ar mūsu līdzcilvēkiem un ar mums pašiem. Labprātīgi novērtējot pašiem savu dzīvi, mēs redzēsim, kur mēs esam novirzījušies no pārākā ceļa. Mūsu sapratnes acis tiks atvērtas, un mēs atpazīsīm, ko nepieciešams darīt, lai šķīstītu savas sirdis un no jauna izvērtētu savu dzīvi.

Pirmkārt, mūsu attiecības ar Dievu ir vissvētākās un svarīgākās. Mēs esam Viņa gara bērni. Viņš ir mūsu Tēvs. Viņš vēlas, lai mēs būtu laimīgi. Tiecoties pēc Viņa, mācoties par Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, atverot savas sirdis Svētā Gara ietekmei, mūsu dzīves kļūst daudz stabilākas un drošākas. Mēs pieredzam lielāku mieru, prieku un piepildījumu, darot visu, ko varam, lai dzīvotu saskaņā ar Dieva mūžīgo plānu un turētu Viņa baušļus.

Mēs uzlabojam savas attiecības ar mūsu Debesu Tēvu, mācoties no Viņa; runājot ar Viņu, nožēlojot savus grēkus un aktīvi sekojot Jēzum Kristum; jo „neviens cilvēks netiek pie Tēva kā vien caur [Kristu]”.¹⁰ Lai stiprinātu mūsu attiecības ar Dievu, mums ir nepieciešams jēgpilns laiks kopā ar Viņu. Mierīga koncentrēšanās uz

ikdienas personīgo lūgšanu un Svēto Rakstu studēšanu, vienmēr tiecoties būt tempļa rekomendācijas cienīgiem — lūk, tie ir daži no gudriem laika un pūļu ieguldījumiem, lai tuvotos mūsu Debesu Tēvam. Uzklāsimisicinājumu, kas izteikts Psalmos: „Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs.”¹¹

Otras svarīgākās attiecības ir ar mūsu ģimenēm. Tā kā „neviens no pānākumiem nevar kompensēt neizdošanas mājās”¹², mums ir jāuzstāda par augstu prioritāti savas ģimenes. Mēs veidojam dziļas un mīlošas ģimenes attiecības, darot kopā vienkāršas lietas, piemēram, ieturot ģimenes pusdienas un rikojojot ģimenes mājvakarus, un vienkārši labi pavadot kopā laiku. Ģimenes attiecībās *mīlestība* tiešām tiek izpausta ar *l-a-i-k-u*, kuru pavadām kopā. Laika veltīšana ir būtiskākais saskaņai mājās. Tā vietā, lai mēs runātu viens par otru, mēs runājam viens ar otru. Mēs mācāmies viens no otra, un novērtējam mūsu atšķirības, kā arī kopīgo. Mēs nodibinām dievišķu saikni cits ar citu, kad mēs kopīgi tuvojāmies Dievam caur ģimenes lūgšanu, evaņģēlija studēšanu un piedalīšanos svētdienas dievkalpojumos.

Trešās būtiskākās attiecības mums ir ar līdzcilvēkiem. Mēs veidojam šīs attiecības ar katru cilvēku atsevišķi — esot jūtīgi pret citu vajadzībām, kalpojot viņiem un daloties savā laikā un talantos. Mani dziļi iespaidoja kāda māsa, kura nesa vecuma un slimības

izraisītu nastu, bet viņa nolēma, ka, lai gan viņa nevarēja darīt daudz, viņa varēja klausīties. Un tā katru nedēļu viņa meklēja cilvēkus, kuri izskatījās nomākti vai drosmi zaudējuši, un viņa pavadīja ar tiem kopā laiku klausoties. Cik gan liela svētība viņa bija tik daudz cilvēku dzīvē!

Ceturtās būtiskākās attiecības ir ar mums pašiem. Var šķist savādi domāt par attiecībām pašiem ar sevi, bet mums tādas ir. Daži cilvēki nevar sadzīvot paši ar sevi. Viņi sevi kritizē un noniecina visas dienas garumā, kamēr viņi sāk sevi ienīst. Ļaujiet man jums ieteikt, lai jūs samazinātu steigu un atvēlētu mazliet papildu laiku, lai iepazītu sevi labāk. Pastaigājieties dabā, pavērojiet saulrietu, izbaudiet Dieva radīto, pārdomājiet atjaunotā evaņģēlija patiesības un atklājiet, ko tās nozīmē jums personīgi. Mācieties ieraudzīt sevi tā, kā Debesu Tēvs jūs redz — kā Viņa vērtīgo meitu vai dēlu ar dievišķu potenciālu.

Priecājieties skaidrajā evaņģēlijā

Brāļi un māsas, būsim gudri. Pievērsīsimies skaidrajiem atjaunotā Jēzus Kristus evaņģēlija mācību ūdeņiem. Priecīgi baudīsim no tiem to vienkāršību un skaidrību. Debesis ir atkal atvērtas. Jēzus Kristus evaņģēlijs ir atkal uz Zemes, un tā vienkāršās patiesības ir bagātīgs prieka avots!

Brāļi un māsas, patiesi mums ir liels iemesls priecāties. Ja dzīves un

tās steidzīgā tempa un daudzo stresu dēļ jums ir grūtības sajūst prieku, tad, iespējams, tagad ir istais brīdis, lai koncentrētos uz to, kas ir vissvarīgākais.

Spēks nāk nevis no neprātīgas aktivitātes, bet no apmešanās uz patiesības un gaismas stingrā pamata. Tas nāk no mūsu uzmanības un pūļu veltīšanas atjaunotā Jēzus Kristus evaņģēlija pamatprincipiem. Tas nāk no uzmanības pievēršanas dievišķajam, kas ir vissvarīgākais.

Vienkāršosim nedaudz savu dzīvi! Veiksīm izmaiņas, kas nepieciešamas, lai no jauna koncentrētu savu dzīvi uz vienkāršā, pazemīgā kristiešu mācekļa ceļa cēlo skaistumu — uz ceļa, kas vienmēr ved pretī dzīvei, kurā ir nozīme, prieks un miers. Par to es lūdzu, atstājot jums savu svētību, Jēzus Kristus svētājā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Mahatma Gandijs, skat. Lerijs Čangs, *Wisdom for the Soul* (2006), 356. lpp.
2. Dalins H. Ouks, „Good, Better, Best,” *Liahona*, 2007. g. nov., 107. lpp.
3. Leonardo da Vinči, apkop. Džons Kuks, *The Book of Positive Quotations*, 2. izd. (1993), 262. lpp.
4. Vinss Lombardi, skat. Donalds T. Filips, *Run to Win: Vince Lombardi on Coaching and Leadership* (2001), 92. lpp.
5. Lūkas 18:22.
6. Skat. 1. Kēniņu 19:12.
7. Mosijas 4:27.
8. 2. Nefija 25:26.
9. 1. korintiešiem 12:31; Etera 12:11.
10. Jāņa 14:6.
11. Psalmi 46:11.
12. Dž. E. Makuloks, *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42. lpp.; skat. arī Conference Report, 1935. g. apr., 116. lpp.